

Opinió

Albert Sardà*

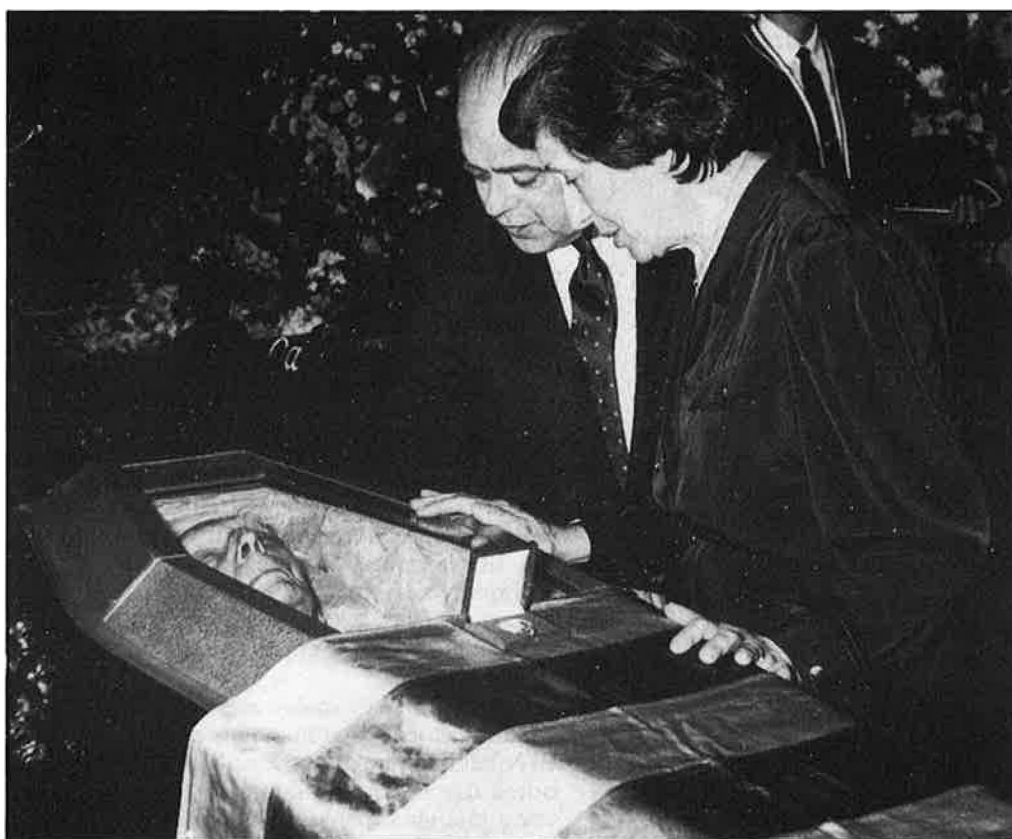
Frederic Mompou: l'essència de la música

Dimarts, 30 de juny, moria a Barcelona, a la seva casa del barri de Gràcia, un home l'obra del qual està unànimement considerada com un dels cims de la música contemporània: el compositor Frederic Mompou.

Si ens atenim a la vinculació estètica o al llegat que ha deixat als compositors actuals el nostre entrañable Frederic Mompou, diria que, pràcticament, la seua escola per línia directa no ha existit. Però, en canvi, la seva capacitat, la seva exigència i la seva il·lusió per la recerca de tot el que sigui nou, el seu amor a la música i la seva intuïció en seleccionar escrupolosament tot el material sonor, ha estat un exemple per a tots nosaltres i l'han fet mereixedor de ser considerat un dels màxims artífexs de tot el panorama compositiu català del segle XX.

Mompou fou president d'honor de l'Associació Catalana de Compositors des de la seva fundació, el 1975, i va compartir amb nosaltres gran part de les manifestacions portades a terme per aquesta en els últims anys. Etern jove, anava molt sovint als nostres concerts, i molt subtilment donava consells i feia comentaris que sempre ajudaven a tirar endavant. La seva clarividència era notable. Poques paraules, però les justes. La seva obsessió per l'essència de l'art i la investigació cap a un món desconegut de sonoritats el podrien equiparar a d'altres compositors del nostre segle que trenquen amb la tonalitat en favor del so com a so, i com a qualitat intrínseca de la mateixa música.

En Mompou tan sols s'expressa allò que era essencial. Allò que ens obliga a una més gran «intimitat amb nosaltres mateixos». En la seva música es pot captar la «màgia de l'instant», que després romanirà en el record. El silenci, en contrast amb la sonoritat, hi és present. Però és un silenci que pot escoltar-se. La línia seguida, a través

dels anys, en les seves composicions, deriva cap a una anada a poc a poc, despullant-se de tots els «ornaments fàcils», fins a esdevenir una música més intimista, que mira endins i ens ajuda a penetrar en «els nostres propis misteris».

La seva música és marcada per una evolució estètica que anirà descobrint nous camins i noves fronteres, serà aquella que ens portarà a reconèixer obres com *Im-*

pressions íntimes, *Suburbis*, *Cants màgics*, *Charmes*, *Preludis* i, finalment, la seva *Música callada*, aquella que aglutinarà tot el pensament d'una època.

«Aquesta música no té aire ni llum. És un feble bategar del cor. No se li demana arribar més enllà d'uns mil·límetres en l'espai, però sí la missió de penetrar en les grans profunditats de la nostra ànima i les més secretes regions del nostre esperit. Aquesta música és calla-

da, perquè la seva audició és interna». (Mompou, discurs d'ingrés a la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi. Maig 1952.)

La música de Mompou és solitària i molt seva. Està més enllà de l'evolució musical d'un país, i deslligada de qualsevol context, s'aproximarà a una concepció de la música pura. Encara que en algunes de les seves obres les influències

debussystes o ravelianes podrien ser notòries, no és menys cert que el seu món de ressonàncies, silencis i sonoritats, en un moment determinat, canvia i esdevé una cosa nostra, molt propera: «Transpire catalanisme pertot arreu, tant en la música com en tot. No m'ho he proposat, però ha sortit així en la meua vida».

* President de l'Associació Catalana de Compositors